

Jacopo Sannazaro

FRIGYES KIRÁLYHOZ

Lendületet tollam tőled nyert csak, Federicus,
pennám rábirtad: zengje dicséretedet!
Birtokot és villát kaptam Nápoly pereménél.
Költő s földműves: ez vagyok általad én.

MERGELLINAI VILLÁJÁHOZ

Villa! Szentelt bérc meg a tenger óre!
Háza nimfáknak, s a rokon varázsú
Dorisé! Egykor fejedelmek éke:
szívgyönyörűség!

Szűz Camoenáim pihenője lettél!
Városunk pletykás közegét utálom,
cselszövés, ármány hamar elcsigáznak:
jobb menekülni!

Csak te adsz nékem liget-öl-nyugalmat:
bő babér kúszik föl a szikla árnyán,
zsong a forrásvíz meg a Múzsá-ének,
s tárul a barlang!

Hogyha megjöttem, s a napaea-lányok
kultuszát tisztelhetem elmerülten,
drága Mergellina, az oldaladból
phoebusi hab zúg!

Hozd, fiú, lantom, mely az oszlopon csüng,
itt az elsőn! Társam a víg tusában,
hozz virágot még: menekülve fusson
szerte a sok gond!

Hírnevem, mely száll az egész világon,
zengje, mily ékes ragyogó királyunk,
szerte, hol szárnyal szekerén a nap, s ott,
hol lehanyatlik,

ott, ahol dérről Helice eláraszt
ismeretlen földet, ezernyi népet,
ott, ahol izzó homokot kavarr föl
s hint el az Auster!

Megbecsült ifjan, ha a húrhoz értem,
származásáról ha dalom faragtam,
őseit méltán szedi versbe költő,
oly ragyogó mind!

Bőkezűségét soha nem tagadta.
Biztatást így nyert a tudatlan ifjonc:
így kapott erdőt s pihenőt, a Múzsák
kedvese így lett!

FRIGYES KIRÁLYHOZ

Téli, bodor levelű szőlőt küldtem kacsos ágon,
ó, te királyságunk fénye, reménye, ura!
Kushad a prés, vizenyős a talaj, nem forr ki a must most,
ámde te szőlőt lelsz mégis az asztalodon!
Vén Autumnus tán liliomligetet telepít most,
hogya ez is megesik ekkora fagy közepén!

SZÜLŐFÖLDJÉHEZ, MIELŐTT SZÁMKIVETÉSBE INDUL

Ég áldjon, Nápoly, te szirének legdalosabbja,
Heszperidáid mind áldja az ég s ligetük!
Mergellina! Jaj, el ne feledj! Könnyes koszorúmat,
bár kis ajándék csak, vedd kegyesen, gyönyörűm!
Édesanyám és édesapám holt szelleme, immár
tömjént égetek én: vedd kegyes áldozatul!
Szűzi Sebethias, csacsogó habodat sose vond meg,
gerjeszd álmaimat, míg mar a számkivetés!
Leljen a megfáradt szép álmat a nyár hűvösében,
langy szellő, habözön ontsa a dallamait!
Önként nem mennék, de a Sors majd óvja a léptem,
mert az erős férfit végzete nem veti meg.
Elkísérnek a Múzsák is, s fölfűtik a költőt,
s jóslataiktól lesz boldog a lelkiütem.
Hízogató lelkemnek az ítélet, de a hűség
önmaga is nagy erény: számkivetett jutalom.

CSEHY Zoltán fordításai